

ผจญภัย
กลางสายน้ำเขียว

สะพานข้ามแม่น้ำแควเป็นสิ่งก่อสร้างทางประวัติศาสตร์ที่สำคัญแห่งหนึ่งและมีชื่อเสียงโด่งดังเป็นที่รู้จักของชาวโลก จนกระทั่งมีฝรั่งนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ชื่อ The Bridge over the River Kwai สะพานแห่งนี้เป็นส่วนหนึ่งของทางรถไฟสายมรณะ ที่สร้างขึ้นในสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ โดยแรงงานของเชลยศึกสัมพันธมิตรจำนวนมาก ที่ญี่ปุ่นเกณฑ์มา ซึ่งส่วนหนึ่งของเส้นทางรถไฟจะต้องผ่านแม่น้ำแควใหญ่ จึงมีการก่อสร้างสะพานแห่งนี้ขึ้น ณ บริเวณตำบลท่ามะขาม อำเภอเมือง

จังหวัดกาญจนบุรี การสร้างสะพานและทางรถไฟ
สายนี้เป็นไปด้วยความยากลำบาก ทำให้เชลยศึก
หลายหมื่นคนเสียชีวิตลง เล่ากันว่า ทางรถไฟสายนี้
ใช้แรงงานและชีวิตเชลยศึก ๑ ไม้มอน ต่อ ๑ ชีวิต
เลยทีเดียว

แพทย์หญิง
ณัฐวรรณ
พละวุฒิไทย์
หรือหมอปอ

ปัจจุบัน การรถไฟแห่งประเทศไทยเปิด
บริการเดินรถบนเส้นทางสายนี้ทุกวัน และจัดรถไฟ
ขบวนพิเศษสายกรุงเทพฯ-น้ำตก ทุกวันเสาร์-
อาทิตย์ และวันหยุดราชการ ซึ่งปรากฏว่ามีผู้คน
เดินทางไปชมสะพานแห่งนี้เป็นจำนวนมาก และ
หนึ่งในจำนวนผู้คนเหล่านั้น ก็คือแพทย์หญิง
ณัฐวรรณ พละวุฒิไทย์ หรือหมอปอ ซึ่งขณะนั้น
รับราชการอยู่ที่โรงพยาบาลคำม่วง จ. กาฬสินธุ์

เมื่อวันที่ ๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑
บรรดาเจ้าหน้าที่จากโรงพยาบาลคำม่วงเดินทางไป
ทัศนศึกษาสะพานข้ามแม่น้ำแคว ในเวลาประมาณ
๑๗.๓๐ น. บรรยากาศยามเย็นที่สดชื่นเย็นสบายและ
ทิวทัศน์ที่สวยงาม มีมนต์เสน่ห์ดึงดูดทำให้เธอและ
เพื่อนหมออีก ๒ คน พวกกันเดินไปชมจนถึงกลาง
สะพาน เมื่อหมอณัฐวรรณมองลงไปใต้สะพาน
เธอเห็นว่ามีกระแสน้ำที่ถูกปล่อยออกมาจากเขื่อน
ทำให้น้ำในแม่น้ำแควมีระดับสูงขึ้นและไหลเชี่ยวกราก

“สำหรับตัวคุณหมอเองคิดว่าไม่มี
สิ่งอื่นใดที่จะทำให้เธอรอดจากความ
ตายกลางสายน้ำเชี่ยวได้ นอกจากหลวงปู่
ที่เธอแขวนเหรียญท่านติดไว้กับตัว ”

ทันใดนั้น พวกเธอก็ได้ยินเสียงหวูดรถไฟดังไล่มา ทุกคนจึงรีบ
หลบเข้าไปตรงจุดพักคนข้ามรางรถไฟ เธอกับเพื่อนอีกคนหนึ่ง คือ
หมอนั้ญชัยยืนอยู่ด้วยกัน ตอนนั้นเสียงหวูดรถไฟดังกระชั้นมากขึ้น
เรื่อย ๆ ขณะที่รถไฟแล่นเฉี่ยวพวกเธอไป หมอนั้ญชัยรู้สึกว่ามีอะไร
มาฟาดหัวอย่างแรง ทำให้เธอกับหมอนั้ญชัยกระเด็นตกจากสะพานดัง
ลงกระแทกกับพื้นน้ำ

หมอณัฐวรรณเล่าว่า หลังจากนั้นเธอก็รีบไป รู้สึกเหมือนตกอยู่ในภวังค์อันเลวร้ายที่มีมัจจุราชมืดอยู่เบื้องหน้า เธอรู้สึกว่าตัวเองกำลังจมและพยายามดิ้นรนว่ายน้ำพองตัว มีคนมาเล่าให้เธอฟังภายหลังว่า พวกชาวบ้านตะโกนโหวกเหวกร้องเรียกเรือที่เหลืออยู่ล่าสุดท้ายบนลำน้ำให้เข้ามาช่วยเธอ หัวเรือเข้ามาถึงหมอณัฐชัยก่อนแต่โชคร้าย กระแสน้ำซัดเขาให้ห่างออกจากเรือและดูดให้จมดิ่งลงไปในเวลาเดียวกัน คนขับเรือก็เลือบเห็นมือของหมอณัฐวรรณที่โผล่ขึ้นมา ก่อนที่จะจมดิ่งตามหมอณัฐชัยลงไป แต่คนขับเรือคว้ามือเธอไว้ทันแล้วลากขึ้นมabenเรือได้ และพยายามช่วยให้เธอได้สติเร็วที่สุด

เมื่อเริ่มรู้สึกตัว เธอจำอะไรไม่ได้เลย ingsว่าตัวเองอยู่ที่ไหน มาทำอะไรอยู่ตรงนี้ ทำไมมีผู้คนมุงเต็มไปหมด ต้องใช้เวลาสักครู่กว่าจะเรียกความจำคืนมาได้ พอรู้ตัวก็รีบคลำสร้อยที่ห้อยหลงปู่ทันที นึกขอบพระคุณที่หลวงปู่ช่วยคุ้มครอง จากนั้นก็มีคนนำเธอส่ง

โรงพยาบาล ส่วนเพื่อนของเธอที่ตกสะพานไปด้วยกัน หลังจากผ่านการค้นหาเป็นเวลา ๓๖ ชม. ถึงได้เจอในสภาพที่เป็นศพไปแล้ว

เหตุการณ์ครั้งนี้ มีแต่คนถามว่าเธอรอดมาได้อย่างไร สำหรับตัวเธอเองคิดว่า ไม่มีสิ่งอื่นใดที่จะทำให้เธอรอดจากความตายกลางสายน้ำเชี่ยวได้ นอกจากหลวงปู่ที่เธอแขวนเหรียญท่านติดไว้กับตัว เธอเห็นแล้วว่า เธอกับเพื่อนยืนอยู่ติดกัน โดนรถไฟพุ่งเฉี่ยวกระแทกตกลงไปด้วยกัน ณ ตำแหน่งเดียวกัน จมน้ำห่างกันนิดเดียว เพื่อนตาย แต่เธอกลับรอดมาได้อย่างไม่น่าเชื่อ และแทบไม่บาดเจ็บอะไรเลย มีแค่หัวโนกับถลอกนิดหน่อย

ด้วยบุญทั้งหลายที่เธอทำมาตั้งแต่เข้าวัดพระธรรมกาย จาก ๕ ขวบ จนถึงปัจจุบัน และบุญที่ทำเนื่องกับหลวงปู่ผู้เป็นทักษิไณยบุคคล นับครั้งไม่ถ้วน รวมทั้งมีใจผูกไว้กับหลวงปู่ตลอดมา ทำให้ในที่สุดหลวงปู่ก็คุ้มครองเธอให้รอดชีวิตเป็นอัศจรรย์ แม้หัวงน้ำเชี่ยวได้เส้นทางรถไฟ สายมรณะก็ไม่อาจกลืนกินชีวิตของเธอได้